

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 10.
29. letnik
8. oktober 1933.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani. — Vrežuje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. piebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Štrnad.) Cena za skupen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo večni naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marijikin ogruček«.

Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovec, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Naročnikom.

Vsem večnim naročnikom naznanjamo, da morajo za leto 1934 plačati do konca novembra toga leta 12 Din. naročnine naprej. Naj nan širitelje naznanijo pri pošiljanji penez, što je plačao večno naročnino. — Ki majo na svoj naslov Marijin List, plačajo 16 Din večna naročnina.

Dari

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so v Din darivali sledeči: Čatar Ivo, lesni trgovec, Celje 50; Mesarič Mihal, Ižekovci, v zahvalo za dobleno delo 10; Mesarič Ana, Ižekovci, 1. arg. peso (10 Din); N. N. Bratonci, 200; Virag Lena, Odranci, naj se razširi čast sv. Antona 4; Švab Franjo, Osijek 15; N. Beltinci, v zahvalo za vslušane prošnje 10; Ritlop Olga, Francija, naj se počastita sv. Frančišek i sv. Anton 25; N. Žižki, v zahvalo sv. Frančiški za ozdravljenje 10; N. Žižki, v zahvalo ka stvar ozdravila 10; Ptej Kata i Žižek Kata, nabrali na senji v Črensovcih 94; Žižek Verona, Črensovec, iz Francije, naj se razširi čast sv. Antona, 10 Din. — Oča sirot, povni vsem obilno! Odhor.

Sveća Terezija Deteta Jezušā

Terezija angeo sestrske lübezni

Želeo je, da bi prišli v kralstvo njegovoga Oče. Da bi jim to kralstvo odkleno, je zanje izkrvaveo na križi. O nerazumliva lübezen! — Terezija je v tom razsvetljenji spoznala, da prava lübezen prenaša bližnjikove napake, se njegovim slabostim ne čüdi, — in se tüdi najmenjše kreposti veseli. Prav posebno pa jo je ožarilo spoznanje, da lübezen ne sme ostati skrita. Posvet postavimo na svečnik. — Z žarki lübezni moramo obsijati vse brate, ne samo nam najdražjih.—

Ka je Terezika zkazivala sestrsinsko lübezen, je čütila, da v njej delava Jezuš. Kim tesnej je bila združena z njim, — tem

iskrenej je ljubila sestre. Pozabila je sebe i se žrtvivala zanje. Če je štela rasti v ljubezni ino jo je hudobni duh spominao na napake te ali one sestre, se je brz domislila njenih vrlin in dobre vole. Mislila je: če sem jo enkrat vidila v spadaji, se je nedvomno mnogokrat premagala, pa svoje zmage ponizno skriva. — Iz skušnje je pa znala, da je mogoče navidezna napaka z dobrim namenom, s šterim je delo opremila krepost. —

Piše: »Neki den je prišla sestra vratarka k skupnomi razvedrili i prosila, da bi njej edna zmed sester pomagala. Skoro detinsko sem želela, da bi se ponidila. Začela sem spravlati ročno delo, pa namenoma jako počasi, ar sem znala, da bi moja tovarišica, ki je delo že pospravila, jako rada pomagala. Sestra vratarka je opazila mojo počasnost i smejoč se, djala: Ve sem znala, da toga bisera ne boste vpletli v nebeski venec!« Navzoče so njej pritrdile. — Terezika je mučala, angelje pa so njeno rajsko krono ovenčali z demanti. —

Vsak dogodek jo je šolao. Terezikina duša je postala bole i bole nežna i prizanesliva. — Da si prihrani sodbo, — je svoje mišljenje prepojila z milinov i ljubeznijov. Djala je: »Nej slajšega nego od bližnjega misliti dobro.«

Iskala je družbe onih sester, do šterih ne čutila naravnoga nagnenja. Štela njim je biti vsmileni Samarijan. Sosestri je nekoč djala: »O, koliko duš je bolnih, slabotnih i trpečih, — pa vnogokrat ne mislimo na to. Kak nežno bi se jim morali približavati. Že reč ali smehljaj včasih zadostuje, da zdignemo potrto, žalostno dušo!«

Nej čakala, da bi jo naprosili: žele je skušala pazljivo prebežati. Pokazala je, da je vesela in si šteje v čast, če sme kazivati vsluge. Pravi: »Če ljubezni do bližnjega globoko korenini v duši, izžareva tudi na zvučaj.«

Če nej mogla podvoriti, se je tak prijazno oprostila, da je bila tudi odklonitev — dar. Njena nesebična ljubezni je bila sad neumornoga spopolnjanja. Pa tudi boja, ar pravi: »O, kak jako se naravno čuvstvo opira božemi navuki! Brez Gospodove pomoči ga ne bi mogli razmeti, — in ne udejstvovati.« Pove nam zgled:

»Neka sveta redovnica našega samostana mi je bila v vsem neprijetna. Nedvomno je hudobni duh posegeo zmes i mi kazao njene neprijetne pomenklivosti. Sezna, da se nesem štela vdajati naravnoj nenaklonjenosti, ki se je oglašala. Djala sem: prava ljubezni se ne razodeva v čuvstvu, nego v djanji. Potrudila sem se, da bi zanjo včinila vse, kajkoli bi včinila najdražjoj osebi. Vseli, kda sem jo srečala, sem zanjo molila i Bogi darivala njene kreposti i zasluge. Čutila sem, da je Jezuš toga ravnanja trno veseo. Kje je umetnik, ki bi nerad slišao pohvalo svojih umotvorov? Nebeski tmetnik duš se veseli, če se ne miidimo pri zvunešnjosti njegovih del, nego predremo v notrašnje

svetišče, ki si ga zbrao v bivališče, i če občudujemo njegovo lepoto. Z molitvijov se nisem zadovoljila. Skušala sem njej zkazovati vse mogoče vsluge. Če mi je hudobni dih zašepetno neprijazen odgovor, sem se njej lübeznivo nasmehnila i pogovor obrnola. Hoja za Kristušom pravi: »Bole je vsakomi püstiti njegovo mnenje, — kak se z njim prërekati.« 3. 44. 1. Če je bila sklišnjava presilna, sem neopazno pobegnola. Neki den me je sestra vsa žareča pitala: »Predraga sestra Terezija, kaj vam na meni tak vgaja? — Nikdar vas ne srečam, ne da bi se mi lübeznivo smejali!« — »O, predobro sem znala: v njeni dūši skriti Jezuš je bio prívlačna sila, — Jezuš, — ki vse grenko osladi.«

Kda je bila sakristanka, je Terezija neki den nesla klüče obhajilne ograje v sobo bolne prednice. Veselila se je, da bo smela k njej. Na poti je srečala sosestro, ki njej je štela klüče odvzeti, v bojazni, da bi bolnico lahko zbüdila. Terezija je vlužno odgovorila, da bo prav tak pazila kak ona. Rada prizna, da bi bilo popolnejše, če bi bila klüče taki zročila. Pa njej trenutno nej prišlo na misel. — Kda sta sestri vstopili v celico, se je prednica zbüdila. Terezikina sprevodnica se je s ploho reči zagovarjala, i kratka vsebina je bila: Sestra Terezija je kriva. V Tereziki je vzkipeo opravičilo, a milost je ožarila spoznanje, da bi z izgovorom pobegno dūšni mir. Mučala je. Ar je čütila, da bi jo nadalni dvoboj premagao, — je vporabila edino sredstvo — i zbežala. — Srce njej je tak viherno bilo, da je na prvoy stopnici mogla počivati. Sedla je in se veeselila svoje zmage.

Udejstvovanje sestrinske lübezni njej nej bilo vsikdar lahko. Še eden njenih bojov: »V pralnici sem stala nasproti sestri, ki me je pri pranju robcov neprestano škropila z zamazanov vodov. Prvi hip sem se štela odmekniti, se obrisati i njej na te način pokazati, da bi bila jako zahvalna, če bi mirnejše prala. Vendar sem si mislila, da bi bilo jako nespametno, če bi odklonila kinče, ki se mi nüdijo tak poceni. Pazila sem, da bi svoje nevole ne izdala. Skrajno sem se premagüvala i si zaželela še obilnejšega škropljenja. Čez pol vüre mi je novi vodomet že vgajao. Sklenila sem, da se pri vsakoy priliki povrnem na prostor, kje je bogastvo badav.« V zapiskih pristavi: »Vidite, častita mati, da sem prav mala dūša, ki lübomi Bogi prinaša nezdatne malenkosti. In šče se mi dostakrat primeri, da mi male žrtve, ki dūšo napunijo s tolikim mirom, pobegnejo, ne da bi jih vporabila. Pa tüdi to prenesem, čeprav je v srci teda malo menje mirü. Zato ne zgübib poguma. Pri naslednjoj priliki sem pazlivejša.«

V zadnjoj bolezni jej je sestra Marija presv. Srca djala: »Kak sladka je smrt, če je bilo življenje puno lübezni!« — Terezika je odvrnola: »Da, sladka, a äa dosežemo to srečo, mora biti življenje tüdi puno sestrinske lübezni!«

MARIJIN LIST

XXIX.

Štev. 10.

Oktober 1933.

Ka naj bi bio sad euharističnoga kongresa ?

Na Malo mešo je Slovenska Krajina obhajala zahvalni spomin na 1900 letnico nastavljanja presvetoga Oltarskoga Svestva i smrti našega gospoda Jezusa Kristuša na najsijajnejši način. Okoli 22 jezero našega vernoga naroda se je zbralo okoli Jezusa v Oltarskom Svestvi, blüzi 20 jezero se ga je prečistilo za kongres i okoli 15 jezero ga je korakalo v precesiji, v šteroj so naš prezvišeni gospod apoštolski administrator nosili Najsvetejše, da svedoči, kak živo čüiti Gospodovo navzočnost pod podobov krüha i kak vroče ga lübi pod njov. Na konci precesije se je celi narod posveto presvetomi Srci Jezušovomi. Ta posvetitev je tista hvala, štero moramo dati Jezusi za nastavljenje Oltarskoga vestva i za njegovo odrešilno smrt ob 1900 letnici teh najvažnejših dogodkov na zemli. Namen nastavitve Oltarskoga Svestva i namen Jezušove smrti je bio edino te, da s mo vsi Jezušovi. Posvetitev po kongresi nam je pokazala pot na štero moramo vsi stopiti. Svetek Marijinoga rojstva nam je pa pokazao zgled, kak naj se posvetimo. Pokazao nam je, naj smo tak Jezušovi, kak je bila Marija od rojstva do smrti, naj smo tak tesno združeni ž njegovim Srcom, kak je bila ona, mati njegova. Po Marijinom zgledi naj se zato vsi podamo v Srce Jezušovo i smo njegovi z vsemi kotrigami naše družine. To milost pa dosegnemo z, pobožnostjov posvetitve družin Srci Jezušovomi. Črensovka fara, štera hrani del Križa Jezušovoga, je zarazmela dužnost zahvale i zapopadnola miglaj, ki ga je dao kongres z posvetitvijov Srci Jezušovomi. Ta fara je prva v Slovenskoj Krajini z posvetitvijov družin. Zdaj v zvezi z evharističnim kongresom se je posvetilo v črensovskoj fari prek sto družin. Naj se ta lepa pobožnost razširi i po ostalih faraj Slovenske Krajine jo popišemo v tom Marijinom listi. Prosimo pa vse fare, kde se bo odsehmao ta posvetitev vršila, da na vekšo čast Srca Jezušovoga i njegove presvete Matere naj jo javijo našemi listi. Lepšega sada ne de mogo euharistični kongres roditi, kak če se vse družine naše krajine posvetijo Srci Jezušovomi i si zvo-

lijo tistoga za krala, ki je sama lübezen i sama dobrota, ki nam je vsem vse na tom i drugom sveti.

Marijin list dragevole da naročiti vsem svojim naročnikom potrebne listine, ka je cenej dobijo. Prečastiti duhovniki ne bodo meli nikših stroškov. Vse to zato, naj se kem hitrej i kem bole razširi čast božega Srca, ka mo vredni njegovoga obečanja: »Imena tistih, ki bodo tüdi med drugimi širili častenje mojega Srca, bodo zapisani v mojem Srci i ne bodo nikdar zbrisana ž njega.«

Zgodovina posvetitve družin presv. Srci Jezušovomi

Predragi Zveličiteo je obečao, da bode blagoslovo tiste niše, v šterih se podoba njegovoga presvetoga Srca gor postavi i časti. Potem je ešče obečao svetoj Marjeti, ka tiste, ki bodo njegovoga božega Srca čast razširjali, v svoje Srce zapiše i je nikdar ž njega ne zbríše. Te dvoji velikanski boži dar naj bi mogle düše v kem vekšoj meri zadobiti, so začele podobe i podobice Jezušovoga presvetoga Srca po hišaj gorpostavlati i svoje družine tomi najbošemi Srci posvečivati. Že sama sveta Marjeta je l. 1685. julija 20. posvetila prva svojo redovno družino, to je svoje novinke presvetomi Srci Jezušovomi. Njej je boži Zveličiteo raztolmačo, ka ta posvetitev pomeni samoga sebe darivati njegovomi Srci. Če se cela družina njemi posveti, pomeni, ka se vse kotrige te družine prekdaajo Srci Jezušovomi, naj je to vodi, naj njim to sveti, naj je to tolaži, naj njim to lejša smrtne borbe i naj je to zveliča. Kratko povedano, naj te posvečene družine, vse njene kotrige Jezušovo presladko Srce ma za svoje v žitki, smrti i vu večnosti.

Jezuš je sv. Marjeti tüdi naznalo, da se bo pekeo borio proti toj pobožnosti, nego da njegovo Srce zmagalo bo. Skoro dvesto let je počivala ta pobožnost i nese je razširjala. Verska mlačnost, razne krive vere i druge neprilike so zavirale širjenje te lepe pobožnosti. A to je trpelo samo tak dugo, dokeč neje Jezuš dao z svojega odprtoga Srca zaspanomi sveti gorečega ognja, ki je zažgao srca na lübezen do njegovoga božega Srca. Prvi, ki je začeo to lepo pobožnost posvetitve družin razširjati, je bio redovnik Jezušove družbe Ramiére Henrik. Te se je trüdio, da bi se za časa vatikanskoga cerkvenoga zbora (1870) v es katoličanski svet posveto presv. Srci. Njegov podrobni načrt je bio, da bi se vsa Cerkev posvetila po sv. oči, škofije po škofih, župnije po župnikih, redovne družine po svojih po-

glavaraj in posamezne družine po družinskih očih«. Toda istoga leta so sovražniki zavzeli papeški Rim, cerkveni zbor se je mogo prekinoti in lepi načrt se ne mogo izvršiti. Pač pa je pet let poznej sv. oča Pij IX. na prošnjo 534 škofov in več jezer vernikov na svetek Srca Jezušovoga, (16 junija 1875) posveto vso katoličanstvo Cerkev presv. Srci. Zednim so začeli tudi posamezni škofje posvečivati svoje škofije (samo v dvema letoma 1872/3 se je v Italiji posvetilo 160 škofij) in posamezni redovi (n. pr. redovnice sv. Doroteje v Lisaboni na Portugalskem) so začeli širiti posvetitev posameznih družin.

3. Bole znano je postalo posvečenje, kda je l. 1882 Božidar Vibo (Wibux) D. J. goreči francoski redovnik, bivši papežov vojak, začeo potom časopisja širiti te lepi način češčenja božega Srca. Pisao je od velikih uspehov, ki jih je dosegeo s tem, da je vse svoje ljudi posveto Srci Jezušovomi. To je zbudilo veliko pozornost i navdušenje. Po Francoskom so se začele družine posvečivati presv. Srci Gospodovomi. Samo v mesti Marseji (Marseille) se je v štiraj letaj posvetilo 10.000 družin. — Leta 1889. je izdalo osrednje vodstvo »Apostolstva molitve« proglas na vse kotrige, naj širijo posvetitev in kda se je l. 1890. obhajala dvestoletnica smeti sv. Marjete Alakok, se je število družin, ki so se bile posvetile Srci Jezušovomi, zvišalo po vsem sveti že nad dva milijona. Imena posvečenih družin so se začela zbirati v tak imenüvanih »Zlatih knjigaj« i hitro so obsegale 35 prece debelih zvezkov, ki so jih poslali v Parélemonial (Paray-le-Monial) na Francoskom, kje se je razodelo presv. Srce Jezušovo. Tam so shranjene še zdaj v sobi sv. Marjete Alakok. Francozi so poleg teh zbrali še 7 knjig in jih slovesno zročili v svojem narodnom svetišči Mont martri v Parizi.

4. Ob nastopi 20. stoletja (11. jun 1899.) je Leon XIII. slovesno posvetio ves človeči rod presv. Srci. S tem je dobila družinska posvetitev novi pomen i lepoto, ar je opomenola, kak se morajo božemi Srci posvetiti vsi odnosi človeči, kak ma vsaki dužnosti do presv. Srca kak kotriga človeče družbe, naroda, družine itd.

5. Leta 1907. je vstao novi gorečnik za posvečenje družin presv. Srci o. Matej (p. Mateo Crawley-Boewey) iz Družbe najsvetejših Src Jezušovoga in Marijinoga. Rojen je bio l. 1873 v državi Peru v južnoj Ameriki i je kak mladi duhovnik zboleo na plüčaj. Zdravniki so zgübili vse vüpanje, da bi kda ozdravo. On pa je l. 1906. potüvao v Parélemonial na Francosko in je bio v svetišči Srca Jezušovoga čüdivito ozdravljen. V zahvalo za to milost je skleno postati apoštol lübezni do presv. Srca Jezušovoga i pridobivati hišov, družino za družinov za po-

svetitev. L. 1907. je potüvao v Rim prosit sv. očo Pija X. za cerkveno odobrenje svojega poslanstva. Sv. oča ga je prisrčno sprejeo i pravo: »Moj sin, ti prosiš za dovoljenje, jaz pa ti kak namestnik Jezusa Kristusa zapovem, da obhodiš ves svet i pridobivaš za Srce Jezusovo svetišče vsake družine.« Z blagoslovom sy. oče se je vrno najprle v južno Ameriko i začeo z velikim ognjom predgati i pisati od posvetitve družin. Razne ovire i pomisleki so bili premagani, kda so ljudje videli očitne čudovite milosti te posvetitve. Iz južne Amerike se je napoto o. Matej v severno i meo ednake krasne uspehe. L. 1914. so ga pozvali v Evropo; toda še isto leto je zbrühnola svetovna bojna i njem prekrizala vnogo načrtov. Delovao pa je na Španskom,, kje se je posveto celo kralovski dvor i najodličnejše družine; nato je meo krasne uspehe na Francoskom, kje so se posvečüvale cele armade i šle z zastavami presv. Srca v boj. Po smrti Pija X. je šo 1915. pali v Rim k papi Benediktu XV., ki je njegovo delo jako pohvalo i 27. marca v posebnom pismi **priporočo vsemi sveti to posvetitev**. Nova pomlad je zacvela toj pobožnosti. Števalo posvečenih družin je začelo po vseh državah in pri vseh narodaj mahoma rasti. Nad 300 kardinalov, nadškofov i škofov jo je potrdilo in priporočilo dühovnikom i vernikom, posebni časopisi, knige i knjižice jo širijo po vsem sveti ino poročajo od krasnih uspehov, okoli 300 tajništäv preskrbüje tiskovine i izbira imena družin, s šterimi se punijo »Zlaté knige«, goreči dühovniki, redovniki ino apoštolje presv. Srca po vsem sveti pospešüjejo to gibanje. Ne samo družine v vozkejšem pomeni, tüdi vekše skupine cerkvene (župnije, škofije, družbe, zavodi) in necerkvene (društva, razne organizacije, podjetja, tovarne, uradi, šole vseučilišča, vesi, občine, dežele, pokrajine, da, celi narodi in države) se slovesno posvečüjejo i javno priznavajo presv. Srce za svojega vrhovnoga Krala.. Po raznih deželaj postavljajo javne spomenike, kapelice, cerkve i veličastna narodna svetišča presv. Srci, domača stanovanja krasijo lepi oltarčki i prestoli Srca Jezusovoga. Že pred leti so šteli 20 m i l i j o n o v posvečenih družin pri vseh narodih sveta i njih število leto za letom raste. Milijoni najbouših src, najplemënitejših družin vseh narodov se zbirajo po toj posvetitvi okoli prestola Jezusovoga Srca. Pridobiva pa ta posvetitev tüdi najzagrizenejše sovražnike Kristušove i cerkve, da prisegajo lübezen i vernost božemi Srci pa ga postavljajo za Krala svojih družin. Lepa, svetla doba preroditve narodov v znamenji presv. Srca vstaja!

6. Tüdi naš slovenski narod se je brž , kda je (l. 1918.) spoznao to prelepo družinsko posvetitev, iste z veseljem okleno. Narod kak celota se je posveto presv. Srci ob priliki 5. katoli-

čanskoga shoda v Ljubljani (26. avgusta 1923). A ar samo splošna posvetitev ne pride tak v zavest i ne vpliva zadosta izdatno na posameznike i na podrobno delo i življenje naroda, se je začela širiti podrobna posvetitev družin i drugih sestavnih delov i organizacij naroda. — Najlepši zgled so dali vsi slovenski škofje, (goriški, ljubljanski, mariborski, skopljanski i z otoka Krka), ki so slovesno posvetili svoje domove i ponovno svojim vernikom priporočili to posvečenje. L. 1925. se je nastavilo »osrednje slovensko tajništvo posvečenja družin« (v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9, pri cerkvi sv. Jožefa), potem tudi posebna tajništva za slovenske družine v Italiji (voditeo preč. g. Ivan Rešič, Gorica, via Torrente-Molino) in v Ameriki (voditeo preč. g. o. Benigen Snój O. F. M., Box 443, Lemont, Ill., U. S. A.). Tajništva so začela zbirati podatke posvečenih družin za prvo slovensko »Zlato knjigo«. To je slovesno zročo prevz. lavantinski knezoškof dr. Andrej Karlin skupno z drugimi slovenskimi romari v svetišči Srca Jezušovoga v Parémoniali 17. aprila 1926. 11.365 slovenskih družin z okoli 100.000 kotrigami iz vseh škofij i župnij, kje prebivajo Slovenci, je obsegala ta knjiga. Odsehmao se ta posvetitev vsikdar bole širi i razvija.

Pozdravljena vsaka hiša, vsaka družina slovenska, ki postavljaš, s posvetitvijo Srci Jezušovomi svoj dom na najtrdnjšo podlago srečne bodočnosti zase in za ves narod!

(Knjižnica Srca Jezušovoga, zvezek 1.)

Kaj je posvetitev družin Srci Jezušovomi

Posvetitev družin pomeni, ka se družina s svojimi kotrigami javno i popolnoma daruje Srci Jezušovomi i pripozna, da je Jezušovo Srce krao krščanske družine. Ne je več oča hšni oča, niti mati hišna mati, nego v družini kraljuje Srce bože, ki je družino z svojov večnov lübeznostjov rešilo na lesi križa. To kraljüvanje Srca Jezušovoga v družini se priznava s tem, da se podoba Srca Jezušovoga postavi na vidno mesto v hiši in se pred njim družina posveti, popolnoma zroči božemi Srci. Najlepše je meti podobo na sredini stene, ka človek, kda pride v hišo ali ide ž nje, prvi pa i zadnji pogled vrže vsikdar na podobo krala družine.

Ka prinese v družine ta posvetitev?

Posvetitev družine Srci Jezušovomi toj prinese tistoga, komi se je posvetila, božega Sina, Jezüša Kristuša ž njegovim kralevskim Srcom, ka bi vsikdar kralüvao v njej. Jezušovo Srce

pa z posvetitvijov vzeme to družino, vse njene njene kotrige kak svoje družine kotrige, za svojo lastnino. Jezušovo Srce začne posebno ljubiti od posvečenja naprej to družino. Ta lübezen neje v tom, ka da toj družini mogoče menje teplenja i več zemelske vrednosti. O ne. Jezušovo Srce je puno smilenosti, čistosti, krotkosti, pravičnosti, z teh svojih neskončnih kinčov dava posvečenim družinam posebne velike dare. Jakosti bodo rasle v takših družinaj, vekša bo čistost, vekša smilenost, vekša pobožnost, vekša pravičnost, vekši mer, ležejša smrt i vekša dika nebeska. Ka poleg teh darov Jezušovo Srce tüdi zemeljske dare povekša, ne trbe praviti. Ve je sam obečao, ka če iščemo kralstvo bože, vse ono drugo kak je hrana, obleka i druge telovne potrebčine, vse to bode dodano. Nišče pa ne išče bole kralstva Jezušovoga, kak ki se z vsemi kotrigami svoje družine njegovomi Srci posveti popolnoma. Zato pa sme tüdi vüpati na posebni blagoslov ešče vu vremenitnih rečej, če njemi je te ne na škodo düševnega življenja i večnoga zveličanja. Najvekši kinč, ki ga düša more prejeti, je potrplivost. Potrplivosti pa ne morem kazati, če nemam trplenja. Zato Jezušovomi Srci posvečene düše tüdi bodo trpele, a trpele bodo z mirom na vüstaj i z veseljom vu srci, trpele bodo kak Jezuš sam. Njihovo trpljenje bo po zaglüženji Jezušovoga Srca, šteromi so se posvetile, vdano; i to bo rešavalo ne samo nje same iz vnogoga trplenja na tom sveti pa v očiščilišči na drugom sveti, nego bo pomagalo tüdi vnoгим blodnim düšam za povrnitev na pravo pot. Nešteto krivovernikov i poganov je prišlo v naroče svete katoličanske Matere cerkve po gorečnosti, ki jo je rodilo posvečenje družin.

Tolažba Srca Jezušovoga.

Nišče ne tak dober kak Jezuš, nikakše srce ne sveti prineslo teliko dobrot i smilenja, kak Jezušovo bože Srce. I hvala za njegove neskončne dobrote, ka je? Sam se je tožo svetoj Marjeti, ka so njemi ljudje nezahvalni za strašno trpljenje i grozno smrt, z šterov jih je rešo večnoga pogübljenja i ka ga neščejo ljubiti. Za to mrzloto in nezahvalnost žele, naj ga tolažimo mi, ki ga ljubimo. Pa kak ga naj tolažimo? Vekše tolažbe nišče ne more njemi pokloniti, kak če se podvrže njegovoj svetoj voli. A ka de to znao vničiti, ga krepko podpira ravno ta pobožnost posvetitve družin. Vsaki den gledajo kotrige Srce svojega krala i je vidijo, kak štrli ž njega križ, kak je liže ognjeni plamen, kak je boda trnjav venec. Nezahvalnost grešnih ljudi se njim v toj podobi živo kaže in jim odpira srce na sočütje do svojega hišnoga Oče, do svojega družinskoga krala. Milijon i

milijon svetih obhajil se je že darüvalo na tolažbo Srci Jezušovomi po pogledi na ranjeno Srce, ki kralüje v družini. Nešetokrat se zbüdiyo tolažilne misli i žele pri pogledi na prebito Srce družinskoga krala, gda se zve za greh. Milijon i milijonkrat se zdigavajo z posvečenih düš zdihaži: »Ne zameri njim dobro Jezušovo Srce, mesto njih te jaz ščem tembole lübiti! Rad to zatrpim za tebe, z trnjom venčano Srce!« — »Raj vmrjem, kak pa samo edno nečisto miseo püstim prostovolno v svojo düšo!« »Jezušovo Srce, ti vidiš, da sem v nevoli, vüпам se, da mi boš pomagalo.« Itd.

Živa vera, trdno vüpanje i goreča lübezen se naseljavajo v srca posvečene družine, štere jakosti nešteto lepih rožic poženejo na tolažbo Srci Jezušovomi. Na sodnji den se bo samo zvedilo, keliko nesreč je rešen svet po tolažbi teh dobrih düš! Vekše časti pa si je ne mogoče zmisliti, tem menje pa razložiti, kakša bo plača tistim, ka so tolažili samoga Boga v njegovoj zapüščenosti.

Pa tolažba je zednim najlepša zahvala za prevelike dobrote božemi Srci. Zahvala pa ma najvekšo prosilno moč. Jezušovo Srce bode najbolje i najhitrej poslühnilo zahvalne. Takši pa so v prvoj vrsti njegovi tolažniki. Tolažimo zato Srce Jezušovo! Darüjmo se njemi popolnoma po posvetitvi družin i bodimo verni njegovim podložniki!

Kak šče Kristuš kralüvati v družinaj?

Lübljeni Jezuš, kak rešiteo vsake krščanske družine, za štero je svoje življenje dao, je to počastio z tem najbolje, da je zakon podigno na čast svestva. On ma zato popolno pravico do düžin, te so njegove. Ali on nešče s silov vladati v njih. On je vabi po poti lübezni. On šče biti samo krao lübezni, da bi kotrige postale podložniki lübezni. To vez medsebojne lübezni med Jezušovim kraljevskim Srcem i kotrigami družine najtrdnej i najlepše plete posvetitev družin. Srečne družine, štere se dajo vpreči v te voz lübezni. O kak lahko i kak sladko bo se na njem voziti vu večno domovino!

Lübezen Jezušovoga Srca bo kralüvala v njemi posvečenih družinaj, štere sadovi so tista krasna i bogata spunjavanja obečavanj, štere je dao Jezuš svetoj Marjeti. On je obečao: »Blagoslovo bom hiše, v šterih se bo častila podoba mojega Srca.« »Razlevao bom mir vu družinaj mojih častilcov.« — »Tisti, ki se mi posvetijo, se ne bodo pogübili, jaz sem njihovo zavetje v življenji, posebno pa na smrtnoj vüri.« Kak sladko se to glasi našim trepečim düšam!

Kristušov namestnik, sveti oča Benedikt XV. so pravili: »V našem časi nega svetejšega dela i ga tudi biti ne more kak je posvečenje družin« (L. 1915. marca 27.). Pobožnomi redovniki o. Mateji so pa sveti oča naročili sledeče: »Idite po vsem sveti in posebno povdarjajte, da je to vola papova, naj se razširjava to zveličavno delo po vsem sveti na blaženost zdajšnje človeče družbe.« — »O če bi se vse družine posvetile presvetomi Srci i spunjavale dužnosti, štere ta posvetitev obsega, potem bi bilo Kristušovo kraljestvo na sveti zagotovljeno! V dosegata toga namena, naj vsaki zastavi vse svoje moči!« tak nas navdūšujejo isti sveti oča. Zdajšnji sv. oča, Pij XI. pa zovejo posvetitev družin Srci Jezušovomi: »Zdravilo proti zdajšnji hūdobi,« »zarjo boljših dnevov,« »rešilno znamenje modernih časov« i želejo: »da bi po njej znova zavladao v človečoj družbi Jezuš, Krao mirū.«

Po lūbezni kraljije Jezušovo Srce v družinaj. Nega pa lūbezni brez dejanj lūbezni. Jezuš v obilnosti kaže ta djanja kda spunjava svoje oblūbe, štere je dao častilcom svojega Srca. Nešteti so čūdni dogodki, štere je včinilo bože Srce v družinaj, ki so se njemi posvetile. Cele knjige pišejo od njih. Naš Marijin list jih je par že tudi objavo. Vse te velike čūdovite milosti naj nas na dvoje nagnejo: 1. da svoje družine posvetimo sladkomi Srci Jezušovomi i ob 2. da v dūhi posvetitve ostanemo vsikdar dečica, pokorna dečica Jezušovoga sladkoga Srca.

Da je tak hasnovita ta posvetitev, se samo posebi razmi, da se trbe na njo dobro pripraviti.

Priprava na posvetitev.

Priprava na posvetitev ne obstoji v tom, ka hišo poštrijamo, rože na sto postavimo i vse lepo okinčamo v sobi. To je zvūnešnost, ki če se zvrši z lūbezni do Jezušovoga Srca, je zaslužno i hvale vredno delo, a neje potrebno. Potrebna je lūbezen, to je stan milošče posvečujajoče. Družina šče Jezūša meti za svojega kralja, Jezūša, ki je večna i sama lūbezen. Lūbezni pa nemoemo sprejeti brez lūbezni pod svojov strehov. Zato je prva dužnost družine, da se vse njene kotrige lepo spovejo i prečistijo i tak v milosti posvečujočoj, to je brez smrtnoga greha, vzemejo v svojo sredino kraljestvo Jezušovoga Srca, ki je z nēskončnov velikov božov lūbeznostjov napunjeno.

Pred posvetitvijov se naj zato vse kotrige družine spovejo i prečistijo. To je neobhodno potrebno, če ščemo pravi namen posvetive doseči, to je zgledno krščansko življenje v družini.

Poleg spovedi bi pa priporočali šče sledeče priprave. Naj se opravi pred posvetitvijov edna devetdnevnicica na čast Srci Jezušovomi. Skoz devet dni naj kotrige družine skupno zmolijo kakšo molitev na čast Srci Jezušovomi, Device Marije s svetomi Jožefi, svojemi patroni, angeli čuvari, ali šteromi drugomi svetniki na čast, koga posebno ljubijo i častijo v namen, ka pride Jezušovoga Srca kralstvo v družino i v njej ostane stalno. Molitev se pa kakšakoli lejko opravlja v toj devetdnevnicici.

Če se po devetdnevnicici taki vrši posvetitev, kak je najbolje za priporočati, te naj se kotrige v toj devetdnevnicici spovejo i na den posvetitve pa vsi skupno stopijo k stoli Gospodovomi. Ka de devetdnevnicica mela obilen blagoslov, je nad vse priporočljivo, da se v toj devetdnevnicici ne pije nikša alkoholna pijača, i da se v dobre namene, predysem za siromake kaj daruje po mogočnosti. Jako toplo se priporoča tudi, da se v toj devetdnevnicici drži eden post i opravi edna sveta vüra. Post se lejko drži v petek, sveta vüra se pa more držati v četrtek proti večeri ali v noči. Moli se edno vüro dugo v zahvalo Jezušovomi trpljenji, ki je v četrtek noč začeo za nas svoje trpljenje, da bi nas rešo. Lejko se zmoli celo čislo, to je vsi trije deli, ali pa samo žalostno, litanije Srca Jezušovoga i druge molitve, naj potolažimo Jezušovo Srce, ki je v tom časi začelo za nas smrtne težave čütiti. Lübeče srce bo že najšlo primerne reči za dragoga Odküpitela v toj svetoj vüri. Vsaki naj opravi, kak njemi njegove prilike i okolnosti dovolijo, glavno je, da se posveti z od greha ščišćenim srcom. Na den posvetitve se vse kotrige družine, kak povedano, prečistijo, čeravno so se med devetdnevnicico že tudi prečiščavale. To je najlepša priprava, ki bo rodila krasne sadove.

Ka se pa tiče priprave pri hiši, naj se osnajži vse lepo. Na novo kaj delati ne je potrebno. Naj se osnajži vse lepo, podoba ali kep Srca Jezušovoga lepo okinči pa stol, na šterom bo stala podoba, svetešnje se vsi naj oblečejo i pripravijo še blagoslovljeno vodo v ednoj posodi z vekicov i klečalnjek (šamerl). Naprej pa oprosijo dühovnika, ka pride pa blagoslovi podobo i opravi prvo posvetitev. Pri prvoj posvetitvi mora biti dühovnik navzoči, ovak se ne dobijo popolni odpüstki. Dovoljeno je pa v našoj püšpekiji, če dühovnik nikak ne more opraviti posvetitve, da dühovnik blagoslovi podobo, ovo vse pa opravi glava familije pri hiši.

Posvetitev.

Dühovnik najprle blagoslovi podobo Srca Jezušovoga, potem ka je zmolo molitev »Pridi Sveti Düh« ali mesto te molitve

Evharisti- čno slavlje v Tūrnišči

8. sept. 1933.

Zgornja slika: Apoštolski administrator škof dr. I. Tomažič davlejo zadnji blagoslov pri slovesnoj sv. meši. (Na tabernakli

monštranca i križ — v spomin na 1900 letnico nastavitve Najsvetejšega olt. Svestva i smrti Kristušove.) **Druga slika:** škof dr. I. Tomažič blagoslavljajo množice na poti s farofa pred cerkev. — **Tretja in štrta slika:** Množice med sv. mešov. — **Pe-ta slika:** Škof dr. I. Tomažič prihaja s spremstvom iz farofa k sv. meši: — Veličastnoga slavlja v Tūrnišči se je udeležilo 22 jezer vernoga naroda iz dolnjelendavske dekanije.

Očanaš i Zdravo Marijo. Zatem moli cela družina apoštolsko vero: »Jaz verjem v ednom Bogi... Po »Jaz verjem« pa cela družina zmoli posvetilno molitev, ki jo je sveta cerkev predpisala i ki se začne z rečmi: »Presveto Srce Jezušovo, ki si svetoj Marjeti Mariji...« Pred tov molitevjev duhovnik drži mali nagovor, ali se pa čte kaj primernoga. Ne je predpisano, ali lepo je, če so kde deca, štera znajo čtet, če se šče posebno posvetijo Srci Jezušovomi. Kda se opravi posvetilna molitev, te se zdigne kep ali podoba Srca Jezušovoga na določeno vidno mesto, to je na svoj prestol, zato se pravi tomi djanji »vstoličenje«. Lejko se tudi kakša pesem popeva po vstoličenji kak i taki v začetki, a predpisano neje. Podobo Srca Jezušovoga položi na določeno mesto duhovnik ali pa hišni gospodar, ki je glava cele družine. Tomi zročj duhovnik blagosloveno podobo i jo te obesi na pripravleno mesto, ki se je olepšalo. Pred podobov zatem zmolijo vse kotrige družine litanije Srca Jezušovoga. Po toj molitvi pa se da hvala dobromi Srci Jezušovomi za velike milosti, štere je z posvetitvijov družina dobila. Duhovnik zatem zapiše vse posvečene kotrige gor i pošle njihova imena tajništvi posvečenjnja družin v Ljubljano, štero zbira te posvečene družine da se vpišejo v »zlato knjigo«. Družina si poskrbi tudi listino, ki jo dene v rem i obesi v hiši gor, ali si jo pa indri shrani. Na to listino se zapšejo gor vse kotrige posvečene družine. Duhovniki za posvetitev ne ide nikše plačilo, njega veseli, ka sme razširiti slavo božega Srca. Ne smete tudi ničče zameriti, če duhovnik ne vzeme nikšega jela ali pila pri toj priliki. To zato delajo nešteri duhovniki, ka ne bi se siromaškejši bojali ga pozvati na posvetitev misleči, ka njemi nikaj nemajo dati. Ta posvetitev ne košta nikaj, popunoma je brezplačna, jedina reč, štero si moramo spraviti, je lübezen, ki jo dober Jezuš v obilnoj meri da tistim, ki jo iščejo. Na konci Marijinoga lista objavimo celoten obred posvetitve, ka molitve lejko opravijo z duhovnikom vse kotrige družine. Teliko ešče pripomnimo, da se lejko pri posvetitvi hiš blagoslovijo tudi vse podobe, ki so pri hiši i štere neso ešče blagoslovene.

Odpüstki.

Pape Pij X. ino Benedikt XV. sta podelila vnogo odpüstkov. Leta 1908. 19. maja i leta 1913. 24. julija so prvi; leta 1915. aprila 27. ino leta 1916. marca 1. pa drugi podelili sledeče odpüstke družinam, ki se posvetijo presvetomi Srci Jezušovomi.

I. Na den posvetitve dobijo vse kotrige, ki so pri posvetitvi pobožno i skesano nazoče odpüstek sedem let i sedem štiride-

setin i popolen odpustek, če so te den pri svetom prečiščavanji i obišejo kakšo cerkev pa tam molijo v namen svetoga oče.

II. Na den vsakoletne ponovitve dobijo vse kotrige 300 dneven odpustek, če ponovijo pred podobov Srca Jezušovoga posvetilno molitev i popolen odpustek vse kotrige, če se te den prečistijo pa obišejo kakšo cerkev i v njej molijo v namen svetoga oče.

III. Tri sto dni odpustka telikokrat, kelikokrat spregovoriyo ete reči: Srce Jezušovo, vari našo družino! (Benedikt XV. aug. 1., 1918.)

Če se moli zdihlaj bar ednok na den, se dobi v meseci popolen odpustek.

IV. Stodnevni odpustek za vsaki zdihlaj: »Prelübeznivi Jezuš, da se ti zahvalnoga skazem, i popravim svojo nevernost, Ti podarim svoje srce i se Ti popunoma darüjem. Trdno sklenem, s Tvojov milostjov ne več grešiti.« Če se te zdihlaj vsaki den bar ednok opravi, se dobi mesečno popolen odpustek.

Ponovitve.

Nega tak velikoga ognja, ka ne bi ednok vgasno, nega zato tüdi tak velike gorečnosti, ka se ne bi ohladila. Kakšteč goreče opravimo posvetitev, kakšteč nam plava srce v lübeznosti do božega Srca, kakšteč smo se odločili, da raj vmerjemo, kak bi se več ločili od Njega po smrtnom grehi ali ga samo z najmenšim grehom prostovolno razžalili, vendar ta gorečnost postane ščasoma mlačna, če ne bomo k njej prilevali novoga olja. To novo olje je ponovitev posvetitve. Kak se vrši ta ponovitev?

Dobro je vsaki den misliti na njo po kakšem kratkom zdihavanji. To je nekše vrste ponovitev. Ki so kotrige bratovščine Srca Jezušovoga, majo v svojih pravilaj to ponovitev, gda vsaki den zdihavajo: »O najslajše Srce Jezušovo, daj da te vsikdar bole ino bole lübit.« Naj se to zdihavanje samo goreče opravi, vse pove, vse opravi, vse ponovi.

Ki neje kotriga te lepe bratovščine, štera se pa vsakomi tople priporoča, lejko opravi ete zdihlaj: »Presveto Srce Jezušovo, vari mojo družino.«

Vsakojački pa se naj ponovi posvetitev letno ednok. Gda, je vse edno. Te den naj vse kotrige pristopijo znova k svetomi prečiščavanji i zmolijo posvetilno molitev pred podobov Srca Jezušovoga. Te den naj bo vseli svetek družine, šteroga posvetijo jedino i samo dühovnomi deli. O kak sladek bo tisti počinek na Srci Jezušovom vu večnosti, šteroga nam bo naš mili

Odküpiteo dao za te letni počinek, posvečen njegovimi presvetomi Srci.

Obred posvetitve

1. Pesem, ki pa ne je zapovedana.

2. Dühovnik moli Očanaš i Zdravo Marijo, ali pa »Pridi Sveti Düh«, ki se glasi:

Veni, Sancte Spiritus, reple tuorum corda fidelium, et tui amoris in eis ignem accende.

V. Emitte Spiritum tuum et creabuntur;

R. Et renovabis faciem terrae.

Oremus

Deus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illustratione docuisti, de nobis in eodem Spiritu recta sapere, et de ejus semper consolatione gaudere. Per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

Slovenski se etak glasi:

Pridi Sv. Düh, napuni srca svojih vernih i vužgi v njih ogenj svoje lübezni.

V. Pošli svojega Düha i bodo vstorjeni;

R. I prenoviš lice zemle.

Molimo.

O Bog, ki si srca vernikov po razsvetlenji sv. Düha včio, daj, da ravno v tom Dühi spoznamo, ka je prav, i se njegove tolažbe vedno veselimo. Po Kristusi Gospodì našem. Amen.

3. Dühovnik blagoslovi podobo Srca Jezušovoga:

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens sempiterne Deus, qui Sanctorum tuorum imagines (sive effigies) pingi aut sculpi non reprobas, ut quoties illas oculis corporis

V. Naša pomoč je v imeni Gospodovom.

O. Ki je stvoro nebo i zemlo.

V. Gospod z vami.

O. In s tvojim dühom.

Molimo.

Vsemogočni, večni Bog, ki dovoljuješ, da se napravljajo slike (ali podobe) svetnikov, da bi se pri pogledi nanje vse-

intuemur, toties eorum actus et sanctitatem ad imatandum memoriae oculis meditemur, hanc, quaesumus imaginem (seu: sculpturam) in honorem et memoriam Sacratissimi Cordis unigenti Filii tui Domini nostri Jesu Christi . . . adaptatem bene † dicere et sancti † ficare digneris; et praesta, ut quicumque coram illa Cor Sacratissimum unigenti Filii tui . . . supliciter colere et honorare studuerit, illius meritis et obtentu a te gratiam in praesenti et aeternam gloriam obtineat in futurum. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

le spomnili, naj njihova dejanja in njihovo svetost nasledujemo; prosimo te, blagovoli to sliko (ali podobo), ki je vpodoblena na čast i na spomin presvetoga Srca tvojega jedinorojenega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristuša, blago†sloviti i posve†titi; i daj da bi vsi, ki bodo pred njov častili presveto Srce tvojega jedinorojenega Sina prejeli v tom življenji tvojo milost, v onom pa večno slavo. Po Kristuši Gospodi našem. Amen.

Nato se podoba ali slika poškropi z blagoslovljenov vodov.

4. Cela družina moli Apoštolsko vero: Jaz verjem . . .

5. Duhovnik drži kratek nagovor od presvetoga Srca Jezušovoga: (pomen posvetitve, trnje, rana, križ, plameni na Jezušovom Srcei, vera, vüpanjë, lübezen, potrplivost itd. itd.)

6. Vsi molijo posvetilno molitev, ki jo je določo sv. Oča Benedikt XV. aprila 27. l. 1915. i je potrebna za pridobitev odpuštkov. Glasi se:

Posvetilna molitev družine presv. Srcei Jezušovomi.

Presveto Srce Jezušovo — ki si blaženoj Marjeti Mariji nazvestilo, — da želeš vladati v krščanskih družinaj, — tebe dnes proglasimo za neomejenoga Krala — nad našov družinov.

Živeti ščemo odsehmao iz tvojega življenja. Ščemo, — naj med nami zacvetejo tiste jakosti, — šterim si oblübo mir — že tiü na zemli. — Pregnati ščemo daleč od sebe — düha posvetnosti, — šteroga si ti obsodo.

Ti kralüj našemi razumi — s preprostostjov naše vere — kralüj našim srcom z lübeznostjov, — v šteroj naj brez pridržka zate plamtijo, — i štere plamen ščemo ohraniti — s pogostim prejemanjem — tvojega Rešnjega Tela.

Prosimo Te, o Srce bože, predseduj nam, kdakoli se zberemo; — blagoslavljaj naša duhovna i vremenitna opravila; — odganjaj nam skrbi, — posvečuj nam radosti — i lejšaj težave. — Če bi bio što zmed nas tak nesrečen, — da bi te kda žalio — opomni ga, o Srce Jezušovo, — da si do pokornoga grešnika dobrotlivo i vsmileno. — I kda bo bila vira ločitve, — kda se približa smrt in nas napuni z žalostjov, — te se ščemo vsi, — šteri ostanejo v življenji — vdati v tvoje večne sklepe. — Tolažili se bom z mislijov, — da pride den, — kda bo mogla vsa družina zbrana v nebesaj — na veke prepevati tvojemi veličanstvi i slaviti tvoje dobrote.

Brezmadežno Srce Marijino — i častitlivi očak sv. Jožef — naj ti to našo posvetitev zročita — in naj nas spominjata nanjo — vse dni našega življenja.—

Naj živi srce Jezusa, — našega Krala — i našega Oče.

7. Deca, ki zna čteti, sme opraviti še posebi eto posvetilno molitev:

Presveto Srce Jezušovo — Srce našega najbošega i najblaženejšega Oče! — Ti si postavilo prestol v našoj hiši, — da bi vsikdar pri nas prebivalo. — Tvoj prvi glas vala nam deci, — ve praviš: — »Püstite male k meni priti!«

Glej, o presveto Srce Jezušovo, — tü pri tvojih nogaj klečimo i ti obečamo, da ščemo odsemao tak bogavno i zgledno živeti — kak si ti kak dete živo — pri svojih svetih staršaj v hišici nazareškoj, — da bomo tüdi mi — rastli v starosti, — v modrosti — i milosti — pri Bogi i pri lüdej.

Najblaženejše Srce našega Jezusa! — Ti hočeš meti tüdi naše srce; — ve nam praviš: »Dete, da jmi svoje srce!« — Ti sam ščeš v našem srci prebivati, — naj te tolažimo s svojov lübeznostjov za toliko lüdi, — ki te neščejo poznati i ljubiti.

Najslajši Jezus, boži Prijateo dece! — Sprejmi naše srce, i daj, da bo čisto, — sveto — i srečno. — Sprejmi tüdi naše telo in našo düšo — z vsemi njenimi močmi. — Mi se ti posvetimo popolnoma in za večne čase. — Ti jedini bodi naš Krao. — Vse, ka bomo mislili i gučali, — delali i trpeli, — posvetimo tebi, — svojemi Oči i Krali! Amen.

Vse zate, — presveto Srce Jezušovo!

(300 dni odpüstka vsakokrat. — Pij X., 26 novembra 1908.)

8. Zdaj se postavi blagoslovljena podoba Srca Jezušovoga na določeno mesto, odkod bo kralüvalo bože Srce celoj družini.

Zmolijo se: za vse nazoče i nenazoče kotrige družine, naj majo srečno smrtno vüro i za vse njene pokojne kak i za duhovnike, naj ščitijo čast Jezušovoga:

Litanije presv. Srca Jezušovoga

(300 dni odp. Leon XIII. 1899. opr. 2.)

Gospodne smiluj se!
Kristuš smiluj se
Gospodne smiluj se
Kristuš sliši nas!
Kristuš poslušni nas!
Oča Bog nebeski,
Sin Bog, Odküpiteo sveta,
Sveti Düh Bog,

Sveto Trojstvo eden Bog

Smiluj se nam!

Srce Jezušovo, v utrobi Deve Matre od Düha svetoga
poprijeto,

Srce Jezušovo, z Rečjov božov istinsko zjedinjeno,

Srce Jezušovo, Veličanstva vekivečnoga,

Srce Jezušovo, sveta cerkev boža,

Srce Jezušovo, prebivališče Najvišjega,

Srce Jezušovo, hiša boža i vrata nebeska,

Srce Jezušovo, goreče ognjišče ljubavi,

Srce Jezušovo, posoda pravice i ljubavi,

Srce Jezušovo, nezmerna globočina vseh jakosti,

Srce Jezušovo, vse hvale prevredno,

Srce Jezušovo, vseh src krao i sredina,

Srce Jezušovo, vu šterom so vsi kinči modrosti in
znanosti,

Srce Jezušovo, vu šterom stanüje punost božanstva,

Srce Jezušovo, štero se je Oči dopadnolo,

Srce Jezušovo, z šteroga obilnost smo vsi pridobili,

Srce Jezušovo, žela gor vekivečnih,

Srce Jezušovo, prtrplivo i puno šmilenosti,

Srce Jezušovo, bogato za vse, ki te zazavajo,

Srce Jezušovo, stüdenec žitka i svetosti,

Srce Jezušovo, pomirenje za naše grehe,

Srce Jezušovo, z ošpotovanjom obteženo,

Srce Jezušovo, potrto zavolo naših grehov,

Srce Jezušovo, pokorno notri do smrti,

Srce Jezušovo s spicov prebodjeno,

Srce Jezušovo, vretina vse tolažbe,

Srce Jezušovo, življenje i goristanenje naše,

Srce Jezušovo, naš mir i pomirenje,

Srce Jezušovo, aldov za grešnike,

Smiluj se nam!

Srce Jezušovo zveličanje v tebi se vüpaajočih,
Srce Jezušovo, vüpanje vmirajočih,
Srce Jezušovo, veselje vseh svetcov.

Agnjec boži, ki odjemleš grehe sveta,
odpüsti nam, Gospodne!

Agnjec boži, ki odjemleš grehe sveta,
poslühni nas, Gospodne!

Agnjec boži, ki odjemleš grehe sveta,
Smiluj se nam!

V. Krotkoga i poniznoga Srca Jezuš,

R. Včini naše srce svojemi srci spodobno!

Molimo.

Vsemogoči i vekivečni Bog, zglej se na Srce prelübenoga Sina svojega i na vse hvale i zadovolšćine, štere je tebi v imeni grešnikov prikazalo i podeli vsem onim, ki tvojo smilenost zazavajo, odpüšćenje vu imeni istoga Sina tvojega, Jezüša Kristuša, ki s teбом žive i kralüje vu jedinošti Düha svetoga Bog, na vse veke. Amen.

Najsvetejše Srce Jezušovo — smiluj se nam!

Device Marije sladko Srce — bodi moja obramba!

Sveti Jožef, Srca Jezüšovoga mili prijateo — prosi za nas!

Sveta Marjeta Marija, — prosi za nas!

Srce Jezušovo v Oltarskom Svestvi, povnoži nam vero, vüpanje i lübezen!

Srce Jezušovo v Oltarskom Svestvi, posveti srca dühovnikov!

9. Sme se kaj spevati, ali ne je predpisano.

Vsi se pobožno zahvalijo dobromi Srci Jezüšovomi i klečeč zmolijo sledečo zahvalno molitev:

Zahvalna molitev družine presv. Srci Jezüšovomi.

»Hvala i slava božemu Srci, — koga vsmilenje se nam je nazvestilo v tak velikoj meri. Zmed jezerih je presveto Srce zvolilo nas, — da sprejmemo deo njegove lübezni. — Naše stanovanje je postalo kraj sprave — za nezahvalnost toliko lüdi.

O bože Srce Jezušovo, nesmo zaslüžili sreće, — da te smemo pozdravlati kak gospoda i varivača družine. — Z najvekšim poštüvanjom te molimo i te zahvalüjemo, — da prebivaš v našoj

sredini in čutiš z nami — vse bridkosti i težave, — vse radosti i nevole. — Nesmo vredni, da si prišeo k nam. — Vendar ostani pri nas, o Gospod, i včini, — da bomo vsi goreči častilci tvojega božega Srca.

Tebi se zročimo s popolnim zavüpanjom, — o boži Zveličar, i te prosimo: — blagoslovi vsa naša dela — in vsa naša dugo-
vanja. — Naj ti bo ta hiša tak mila i draga, kak ti je bila hiša v Betaniji, — v štero si tak rad zahajao. — Priporočimo ti vse naše zadeve i te prosimo — tolažbe i moči v trpljenji i v skušnja-
javaj. — Prav posebno še ti priporočimo one düše, — ki so se že ločile iz naše sredine. — Ostani pri nas, o Gospod, — i bodi naša pomoč v viheraj življenja. — Odvrni od nas noč ne-
vere — i svaje. — Daj, da ti služimo — z delavnim, — čistim — i lübeznipunim življenjom.

Hvaljeno, — lübleno, — moljeno — i slavleno — bodi v
toj hiši — presveto Srce Jezušovo — zdaj — i vsaki čas! —
Amen!«

12. Končno dühovnik podeli vsem navzočim blagoslov:

Benedictio Dei omnipoten-
tis Pātris et Fīlii et Spiritus
̄Sancti descendat super
vos et maneat semper vobi-
scum.

R. Amen.

Blagoslov vsemogočnega
Boga Očče i Sīna i Sveto-
ga ̄Düha naj pride na vas i
ostane vsikdar pri vas.

O. Amen.

13. Za sklep se lahko spevle.

Marija vas prosi.

Prva düša, ki se je posvetila presvetomi Srci Jezušovomi, je bila njegova najsvetejša mati. Gda ga je porodila v betlehem-
skoj štalici, je pred njega pokleknola i se njemu je zročila z sve-
tim Jožefom i vsemi svojimi popolnoma. To svojo posvetitev
je ponavljala den za dnevom, v svojoj družini, najbolje jo je pa
ponovila, kda se je Srce njenoga božega Sina presmeknolo na
križi. Te je zročila tomi prebitomi Srci vso svojo deco, vse nji-
hove družine i zaželela, da bi se vse posvetila njemu, keliko jih
le bo na sveti. Na nas vse je te mislila. To želo maternoga srca
spunite, krščanske družine Slovenske Krajine. Dajte se vse po-
svetiti sladkomi Srci Jezušovomi. Te vidile, keliko blagoslova bo
rosilo po tej posvetitvi na vse vas i vse nas i kak srečna bo
naša zadnja vüra i lepa naša večnost.

Vrednik Marijinoga Lista.

Kak se vrši vstoličenje, če je ne more duhovnik opraviti?

So fare, gde li duhovnik teško, ali nikak ne mogo opraviti posvetitve družin. V takših prilikaj, gda duhovnika ne mogoče dobiti za posvetitev, se ta vrši popolnoma tak, kak je v tom listi popisano, samo ka podoba prle blagoslovi duhovnik. Podoba se lejko nese v cerkev, v segestijo, tu jo blagoslovi duhovnik. Vse ovo se pa opravi doma, kak je v tom listi popisano. Kotrige familije se lepo spovejo i prečistijo i začnejo z molitevjav. »Pridi sv. Duh« i sve opravijo, kak je predpisano. Mesto govora ali predge duhovnikove se kaj dobroga čte iz Sv. Pisma ali druge pobožne knige. Jako lepo je pa, če hišni oča ali mati, gde ne oče, par reči spregovorita mesto čtenja. Naj ta znala kaj povedati, mi tu na kratko tri takšne govorčke popišemo. Šterogakoli si lejko zberete.

I. Veliko veselje se je priselilo dnes v našo hišo. Srce Sinü božega je prišlo v naša srca i šče v njih ostati za stalno. Naj se mi z te njegove žele ne spozabimo, posvetimo celo našo družini njegovomi Srci. Podoba njegovoga Srca zdignemo na prvo mesto v hiši, njemi se popolnoma vsi zročimo i kelkokolikrat jo zagledamo, se genemo v srca i zdahnemo: Z našega srca, Jezušovo sladko Srce, te nikdar ne püstimo vö.

II. Na vrhi Srca Jezušovoga križ stoji. Pomeni, ka je Jezušovo Srce najraj melo križ, trpljenje. Ve poznamo njegove reči iz sv. Pisma, v šterih je povdarjao, ka ga boli srce, ka ga peče, dokeč ne spuni trpljenja za nas i nas reši. Na križi je skrvalo za nas Jezušovo Srce i nas rešilo. Včino se z toga, ka je predvsem drago Srci božemi, če radi, če vdano mirno prenašamo križe svoje, štere nam nalaga.

III. Rana je na Srci Jezušovomi. Z te rane je tekla voda z krvjav. Tekla je naša krstna voda, ki nas je oprala poprijetnoga greha i tista krv, ki se pretaka v oltar. Svestvi i krepí naše diše na večno življenje. Hodimo skoz teh vrat, skoz te rane v globočino Srca Jezušovoga po gorečoj lübezni, štera raj merje, kak pa privoli prostovolno v najmenši greh. Smrtni greh pa nesme nikdar v našoj družini mesta najti.